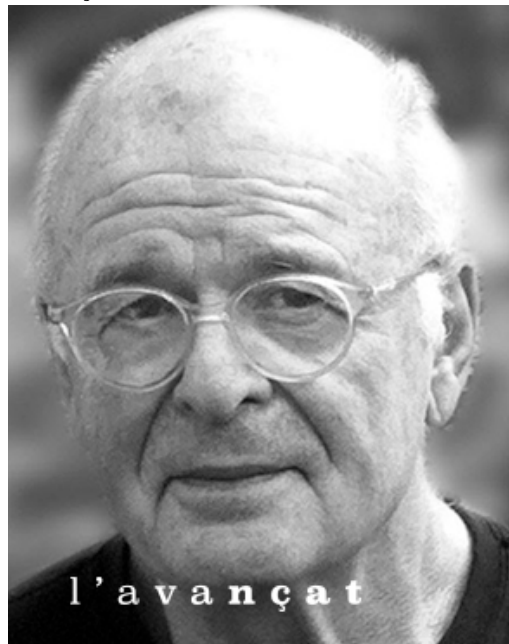

Stephen Dixon

7 Març 2023

Stephen Dixon (Nova York, 1936 – Towson, 2019) va publicar el seu primer llibre amb quaranta anys. Malgrat haver estat nominat dues vegades per al National Book Award (*Frog*, 1991; i *Interstate*, 1995) i haver guanyat premis tan prestigiosos com l'O. Henry i el Pushcart Prize, va ser un «escriptor secret» o un «escriptor d'escriptors», la qual cosa ens ha de portar a reflexionar sobre la naturalesa de l'èxit i les seves servituds, que mai van interessar a Dixon. Els seus relats van aparèixer a les revistes més importants dels Estats Units, excepte en una: *The New Yorker* va rebutjar sistemàticament cadascun dels cent cinquanta relats que Dixon els va enviar. La

seva extensa obra —divuit novel·les i centenars de relats— ha estat publicada en més de quinze editorials estatunidenques. Aquesta dispersió s'explica perquè «els editors sempre m'assenyalen la porta quan els presento un manuscrit: mai guanyen prou diners amb mi». Stephen Dixon mai no va escriure per satisfer jurats o editors, sinó perquè escriure era la seva vida. El sentiment d'orfandat que va recórrer els seus lectors quan va morir dona una idea clara de l'estima i admiració que es va saber guanyar el gran Stephen Dixon.

La firma

La meva dona s'ha mort. Quedo sol. Li faig un petó a les mans i surto de l'habitació de l'hospital. Un infermer em corre darrere mentre tiro passadís enllà.

—Farà ara els tràmits relatius a la finada?

—No.

—Lavors, què vol que fem amb el cos?

—Cremeu-lo.

—No és la nostra feina.

—Doneu-lo a la ciència.

—Haurà de signar els documents legals corresponents.

—De'm.

—Trigarán una mica a redactar-los. Per què no s'espera a la sala?

—No tinc temps.

—I el necesser de la seva dona, la ràdio i la roba.

—Me n'he d'anar. —Pico l'ascensor.

—No ho pot fer, això.

—Ja ho faig.

Arriba l'ascensor.

—Doctora, doctora —crida a una metgessa que repassa historials al taulell d'infermeria. La doctora s'aixeca—. Què passa, infermer? —diu.

Es tanca la porta de l'ascensor. S'obre en unes quantes plantes abans d'arribar al vestíbul. Me'n vaig cap a la sortida. Hi ha un guarda de seguretat assegut al costat de la porta giratòria. Semblaria un policia municipal normal i corrent si no fos pels cabells, que li cauen més avall de les espatlles, i perquè duu barba. La majoria de policies municipals no en porten, potser cap. El guarda rep una trucada al seu walkie-talkie mentre em fico en un dels quarts de la porta giratòria.

—Laslo —diu a l'aparell. Ja soc fora—. Ep, vostè —diu. Em giro. Assenteix amb el cap, m'assenyala i em fa un gest perquè torni enrere. Travesso l'avinguda per arribar a la parada d'autobús. El guarda surt al carrer, es posa el walkie-talkie a la butxaca de darrere i se m'acosta mentre espero el bus.

—Volen que pugi a signar uns papers —em diu.

—Massa tard. Ja és morta. Estic sol. Li he fet un petó a les mans. Us podeu quedar el cos. L'únic que vull és marxar d'aquí com més aviat millor.

—M'han demanat que el torni a fer entrar.

—No pots. Som a la via pública. Caldria un policia municipal, per fer-me tornar a dins, i tampoc tinc clar que hi tingúes dret.

—Vaig a buscar-ne un.

Arriba l'autobús. S'obre la porta. Tinc el preu exacte del bitllet. Hi pujo i fico les monedes a la caixa.

—No el deixi pujar —diu el vigilant al conductor de l'autobús—. Volen que torni a l'hospital. Alguna cosa relacionada amb la seva dona, que és o era pacient de l'hospital, tot i que no sé per quin motiu l'hi volen, exactament.

—No he fet res —dic al conductor, i m'assec a la part de darrere de l'autobús.

La dona que seu davant meu diu:

—Ei, què espera? El semàfor no està vermell.

—Escolti —diu el conductor al guarda—, si no té cap acusació ni cap ordre específica contra ell, em penso que val més que vagi tirant.

—Pot engegar, sisplau? —diu un passatger.

—Sí —dic, estrafent la veu perquè es pensin que no soc jo sinó un altre passatger—. Tinc una reunió important, i entre que anem a pas de tortuga i que el conductor s'atura a perdre el temps, ja faig deu minuts tard.

El conductor s'arronsa d'espatlles davant del guarda.

—Entri o surti, amic meu, però tret que trobi alguna autoritat oficial que aturi el bus, he d'acabar la ruta.

El guarda puja a l'autobús, paga el bitllet i se m'asseu al costat mentre el bus arrenca.

—M'hauré de quedar amb vostè i no deixar-lo de petja, si no li fa res —em diu. Prem un botó del walkie-talkie i diu—: Laslo a l'aparell.

—Laslo —diu una veu—. On coi ets?

—En un autobús.

—I què hi fas? Encara no has acabat el torn.

—Estic amb l'home que m'heu dit que aturés a la porta. En fi, ja era fora de la porta. He provat d'aturar-lo, però m'ha dit que necessitava un policia municipal, perquè érem a la via pública.

—L'hauries pogut atrapar a la vorera de davant.

—Tot això ha sigut a la parada de bus de l'altra banda del carrer.

—Llavors tenia raó ell. No volem denúncies.

—És el que he pensat. I he provat de convence'l per tornar. No ha volgut. M'ha dit que havia fet un petó a les mans d'una dona i que ens podem quedar el cos. No sé a què es refereix, però vull deixar-ho tot resolt abans d'allunyar-me gaire de l'hospital i perdre el contacte per ràdio. Ha pujat en aquest bus. El

conductor m'ha entès molt bé quan li he dit que el bus no podia sortir, però m'ha dit que seria il·legal que m'ajudés a retenir aquest home i que havia de completar la ruta. O sigui que he pujat al bus, i ara mateix sec al costat de l'home en qüestió i penso baixar a la parada següent, si és el que voleu. És només que en aquesta situació no sabia com havia de posar correctament en pràctica les ordres rebudes, i he pensat que em quedaria amb ell fins que vosaltres m'ho especifiquéssiu.

—Has fet el que havies de fer. Deixa-m'hi parlar un moment.

En Laslo em posa el walkie-talkie a la boca.

—Hola —dic.

—Els papers per donar el cos de la seva dona a l'hospital, per dedicar-lo a la recerca mèdica i a possibles trasplantaments, ja estan enllestits, senyor, així que... podria tornar amb l'agent Laslo?

—No.

—Si li sembla que l'experiència de tornar a l'hospital podria ser emocionalment massa dura, potser ens podríem veure en un altre lloc perquè pugui signar?

—Feu-ne el que vulgueu, del cos. No vull haver-hi de tenir res més a veure. No penso tornar a dir el seu nom. No tornaré al nostre pis. Deixaré que el cotxe es podreixi al carrer fins que se l'endugui la grua. El rellotge que porto. Me'l va comprar ella, fins i tot va dur-lo uns quants cops. —El llenço la per finestra.

—Per què no l'ha passat cap aquí darrere, simplement? —diu l'home que tinc a l'esquena.

—La roba que duc. Una part la va comprar ella, i la va arreglar tota. —Em trec la jaqueta, la corbata, la camisa i els pantalons i els llenço per la finestra.

—Miri —diu en Laslo—. Jo només soc el guarda de seguretat d'un hospital i tinc unes manilles que no faré servir ara perquè estem en un bus públic i per tot el que vostè acaba de passar, però faci el favor de calmar-se.

—La roba interior me la vaig comprar jo ahir —li dic—. En necessitava de nova. No l'ha tocat ni l'ha vist mai, ella, o sigui que no em fa res dur-la. Ara, les sabates han d'anar fora. Fins i tot va posar-hi els talons, els va treure d'un joc d'arreglar sabates que va trobar en un basar. —Em trec les sabates i les deixo caure per la finestra.

L'autobús s'ha aturat. Tots els altres passatgers menys en Laslo n'han baixat. El conductor és al carrer, i busca el que estic segur que és un cotxe patrulla o de policia.

Em miro els mitjons.

—No sé segur què n’he de fer, dels mitjons.

—Deixi-se’ls posats —diu en Laslo—. Li queden bé, el marró m’agrada.

—Però, els va comprar ella? Em penso que són un regal d’ella de fa dos aniversaris, la vegada que em va regalar un cabasset de pícnic d’aquells de vímet ple amb una dotzena i mitja de parells de mitjons de diferents colors. Sí, sí que ho són. —Me’ls trec i els llenço per la finestra—. És per això que intento i que encara he d’aconseguir sortir tan de pressa com pugui d’aquesta ciutat.

—Ho heu sentit? —diu en Laslo pel walkie-talkie, i l’home de l’altra banda diu:

—Continuo sense entendre-ho.

—Sap —dic a l’aparell—, hem passat massa anys junts, la meva estimada i jo, tota la vida adulta. Aquests carrers. El pont d’allà. Aquells edificis. —Escupo per la finestra—. Potser fins i tot aquest bus. L’hem agafat tantes vegades, aquesta línia, en totes dues direccions... —Intento arrancar el seient que tinc davant, però no es mou. En Laslo em posa les manilles—. Aquesta vida —dic, i rebento la finestra d’un cop de cap.

Arriba una ambulància i se m’endú al mateix hospital. Em porten a Urgències i em posen en una llitera al mateix box on van dur-la a ella l’última vegada, abans de passar-la a l’habitació compartida. Mentre els metges i les infermeres em cusen i em treuen els resquills de vidre amb les pinces, arriba un gestor de l’hospital.

—Si continua interessat a donar el cos de la seva dona a la ciència —diu—, ens agradaria resoldre-ho mentre encara puguem reutilitzar-ne uns quants òrgans amb els pacients que tenim al pis de dalt.

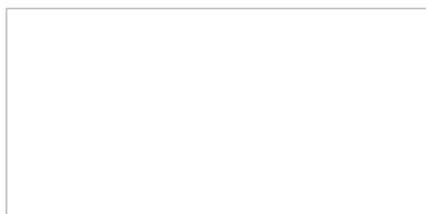
Li dic:

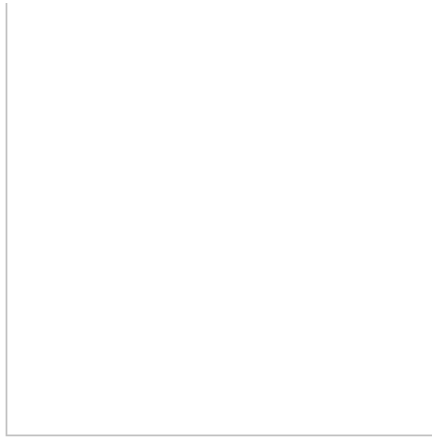
—No, no vull que ningú es passegi amb parts de la meva dona per llocs on ens puguem creuar i on jo potser la pugui reconèixer un dia qualsevol. —Però l’home m’agafa la mà bona i la guia fins que ja he signat.

[Títol original: «The Signing». Del llibre *14 Stories*, 1980]

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Avançament editorial per gentilesa de La Segona Perifèria

Categoria : L'avançat

Etiquetes : Ferran Ràfols Gesa, Stephen Dixon

[Crea un lloc web gratuït o un blog a WordPress.com.](#)